

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 15. maj 2007
Kontor: Internationalt kt.
J.nr.: 2007-1531-75
Sagsbeh.: IHO
Fil-navn: B 99 - SUU spm. 1

Besvarelse af spørgsmål nr. 1 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 20. april 2007

Spørgsmål 1:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 10. april 2007 fra FOA Nordsjælland, jf. B 99 – bilag 1."

Svar:

Der skal ikke herske den mindste tvivl om, at social- og sundhedsassistenterne spiller en vigtig rolle i det danske sundhedsvæsen. Og der er al mulig grund til at anerkende den både kvalificerede og engagerede indsats, som social- og sundhedsassistenter yder hver dag på bl.a. plejehjem og sygehuse.

I regeringens overvejelser om en kvalitetsreform for den offentlige sektor undersøges og drøftes forskellige tiltag til forbedringer for at opnå det bedst mulige resultat for borgerne. Vilkårene for de offentligt ansatte, herunder på sundhedsområdet, indgår i disse overvejelser. Det er derfor nærliggende som led i en kvalitetsreform at drøfte social- og sundhedsassistenternes rolle i fremtidens sundhedsvæsen - herunder om social- og sundhedsassistenternes kompetencer og ressourcer kan udnyttes endnu bedre.

Det foreliggende beslutningsforslag angår imidlertid udelukkende spørgsmålet om indførelse af en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenterne, hvilket er en helt anden problemstilling end social- og sundhedsassistenternes rolle i det danske sundhedsvæsen.

Det særlige spørgsmål om behovet for autorisation af social- og sundhedsassistenter har allerede været rejst flere gange af bl.a. Forbundet for Offentligt Ansatte og senest af Folketingets Sundhedsudvalg samt været drøftet under 1. behandlingen den 24. april 2007 af dette beslutningsforslag. Ved disse lejligheder har regeringen tilkendegivet, at regeringen ikke har set noget sundhedsfagligt behov for af hensyn til patientsikkerheden at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter. Jeg skal i øvrigt angående autorisationsordninger, herunder autorisationsordninger på sundhedsområdet, henvise til min besvarelse af 12. februar 2007 af spørgsmål 64 (alm. del) fra Folketingets Sundhedsudvalg.

En autorisationsordning indebærer en vis indskrænkning i den fri og lige adgang til erhverv, som er grundlovens udgangspunkt. Det er regeringens

opfattelse, at der skal udvises tilbageholdenhed med at fravige dette udgangspunkt.

Regeringens tilbageholdenhed skal også ses i lyset af, at formålet med autorisationsordninger på sundhedsområdet er at styrke patientsikkerheden og fremme kvaliteten af sundhedsvæsenets ydelser på områder, hvor andres virksomhed kan være til særlig fare for patienten, jf. § 1 i lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed, som Folketinget vedtog i maj 2006.

Spørgsmålet om autorisation af social- og sundhedsassistenter kræver således en afvejning af på den ene side hensynet til patientsikkerheden og på den anden side hensynet til den fri konkurrence.

Regeringen har vurderet, at social- og sundhedsassistenternes grundlæggende uddannelse ikke sigter imod selvstændig varetagelse af opgaver, der sædvanligvis frembyder særlig fare for patienterne. Uddannelsens formål er ifølge bekendtgørelse nr. 1214 af 1. december 2006 af lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser § 5 at kvalificere eleverne til selvstændigt at varetage og tilrettelægge sammensatte aktivitets- og omsorgsopgaver, herunder koordinerende og undervisende funktioner samt grundlæggende sundheds- og sygeplejeopgaver. Jeg er helt opmærksom på, at nogle social- og sundhedsassistenter efterfølgende modtager oplæring eller andre former for uddannelse og herved bliver rustet til at udføre opgaver, som rækker videre end, hvad der er forudsat i den grundlæggende uddannelse til social- og sundhedsassistent. Dette gør det imidlertid ikke nødvendigt af den grund at autorisere den samlede gruppe.

Regeringen har også lagt vægt på, at social- og sundhedsassistenterne udgør en personalegruppe, der helt overvejende er beskæftiget i den offentlige sektor. Her har de offentlige arbejdsgivere også uden en autorisationsordning mulighed for at undersøge sundhedspersonalets grundlæggende faglige kvalifikationer – for eksempel kan der anmodes om dokumentation for eksamen i forbindelse med ansættelse. Hertil kommer, at de offentlige arbejdsgivere har mulighed for at afgrænse og kvalitetssikre social- og sundhedsassistenters opgavevaretagelse. Blandt andet har social- og sundhedsassistenternes umiddelbart foresatte - læger og ikke mindst sygeplejersker - en vidtstrakt adgang til og faglig baggrund for at udstikke konkrete, faglige retningslinjer, yde vejledning og supervisere særligt i forbindelse med de opgaver, som mange social- og sundhedsassistenter dygtiggør sig til efter endt uddannelse.

Det bemærkes, at social- og sundhedsassistenter i deres virksomhedsudøvelse også uden at være omfattet af en autorisationsordning er underlagt Sundhedsstyrelsens tilsyn og er omfattet af Patientklagenævnets kompetence på helt samme måde, som autoriserede sundhedspersoner er det.

Samlet set har der efter regeringens opfattelse derfor ikke været noget hensyn til patientsikkerheden, der har gjort det tvingende nødvendigt at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter.